

Trở Về

Tôi nhắc bạn tháng Tư Đen sắp đến, (1)
Bạn nói: “Thôi đừng bới đống tro tàn.
Việt Nam bây giờ tiến bộ mở mang,
Chủ nghĩa Cộng Sản ném vào sọt rác.
Về đi, sẽ thấy quê nhà đẹp lắm,
Dải giang sơn liền từ Bắc đến Nam”.
Tôi thở dài nghĩ đến vết thương lòng,
33 năm vẫn tươi dòng máu rí.
33 năm mất mát nhiều vô kể,
33 năm chưa có dịp thứ tha.
33 năm da diết nhớ quê nhà,
Về thì dễ mà sao lòng thấy khó.

Tôi không thể ơ thờ và khiếp nhược,
Trước lũ ngu dành trị nước độc quyền.
Trước bất công của xã hội đảo điên,
Trước vi phạm của nhân quyền, dân chủ.
Trước đạo đức và nhân tình sụp đổ,
Trước lâm than, khốn khổ của người dân.
Trước kêu gào lao động, cướp đất dần,
Trước phận gái trâm luân, thân lưu lạc.
Trước đất nước chủ quyền dần mất mát,
Trước nhớ nhãng của nhà nước sư, cha.
Trước tôn vinh giả tạo gán Cha Già, (2)
Trước tham nhũng, giàu sang dành chế độ.

Tôi, người Việt với lương tri, đức độ,
Chẳng thể nào quỳ quy lụy, cúi đầu.
Chẳng thể nào nén tủi nhục, u sầu,
Chẳng thể lãng quên dân, cầu an phận.
Chẳng thể mãi bịt tai, che mắt hận,
Chẳng thể nào không khóc vận quốc gia.
Chẳng để dân bị giam lỏng trong nhà, (3)
Chẳng cúng lễ cho quỷ ma trường thọ,
Chẳng đại dột tin “quê: chùm khế ngọt”, (4),
Chọn con đường không hợp tác là hơn!

Nguyễn P. Thúy, 4/30/2008

(1) Tháng 4, 1975

(2) Hồ Chí Minh

(3) Chính quyền giam lỏng người dân trong nhà tù vĩ đại là nước Việt Nam.

(4) Chính quyền dùng câu “Quê hương là chùm khế ngọt” để chiêu dụ người Việt hải ngoại về thăm quê hương.